

KAHDEN
TULEN
VÄLISSÄ
ARI PAULOW

Kahden tulen välissä

Ari Paulow

Kahden tulen välissä

SAGA Egmont

Kahden tulen välissä

Teoksessa käytetty kieli ei kuvasta kustantajan näkemyksiä.

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2007, 2022 Ari Paulow and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728530146

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tämä romaani on omistettu oululaisen
laulaja-lauluntekijä HK Karjalaisen muistolle.

Kiitos Hantte.

Alkusanat

Tämän jännitysromaanin lähtölaukauksena toimi neljä erillistä tosikertomusta, joista ensimmäisen kuulin eräältä kokeneelta rikostutkijalta. Siinä oli kysymys salaperäisistä, yksityisasuntoihin ja liikekiinteistöihin kohdistuneista tuhotöistä useilla paikkakunnilla eri puolilla Suomea. Toisessa tarinassa ystäväni pitämällä kirpputorilla mellasti jatkuvasti joukko röyhkeitä varkaita, jotka tulivat sinne bussilla. Kolmannessa tapauksessa yhden tuttavani omistamaan oululaiseen yökerhoon ilmestyi suojelurahoja vaativa kovapintainen mieskolmikko. Neljännessä tosijutussa pohjoissuomalaisista liikkeistä katosi selittämättömällä tavalla turkiksia, vaatteita ja muuta arvotavaraa, jotka löytyivät myöhemmin yllättävästä paikasta.

Nämä näennäisesti toisiinsa liittymättömät tarinat kuultuani tilasin Rikosseuraamusvirastosta vankilukukartoituksen ja varmistuin siitä että aikaisemmin lähinnä poliiseilta, kaduilta, mediasta ja alamaailmasta keräämäni tiedot pitivät paikkansa. Aivan uudenlainen ja pelottava rikollinen toimintamalli on

saamassa jalansijaa maassamme ja siksi tästä arkaluontoisesta aiheesta piti kirjoittaa romaani.

Osa romaanin hahmoista on todellisia henkilöitä tai heillä on todellinen esikuva, suurin osa on mielikuvituksen tuotetta. Oulun läänissä ei ole Patruunakylä-nimistä paikkaa, eikä nimellä viitata mihinkään olemassa olevaan paikkakuntaan.

Kempeleessä toukokuulla 2007

Ari Paulow

Harjoitusmatsi

Edellinen syksy, 7 kuukautta ennen kuin kaikki alkoi

SVEDU OKSASEN YÖKERHO KESKIVIIKKONA KLO 19.40

– Luuletko sinä, että minä puhun paskaa?

Svedu Oksasen ääni leikkasi huoneilmaa kuin sirkkeli. Hän vilkaisi kelloa ja hänen silmänsä salamoivat kiukusta hänen ottaessaan iänikuiset aurinkolasit päästään ja hangatessaan niitä kirjavan Havaiji-paitansa helmaan. Mustaksi värjätty otsatukka heilahteli rytmikkäästi hänen sanoessaan vielä kerran:

– Ne tulee puolen tunnin sisällä, usko pois. En kai minä piru viekөөn laske leikkiä tämmöisellä asialla.

Paksu etusormi koukistui pyytämään kyypparilta uuden kierroksen ja kaksi huurteista snapsilasiasa ilmestyi eteemme. Itselläni oli entinenkin vielä juomatta, mutta miksi olisin pannut hanttiin, kun krouvari kerrankin tarjosi.

– Mistä sinä muka tiedät sen niin tarkkaan? kysyin samalla kun huuhtelin drinkkini parempaan talteen ja kaivoin taskustani

Sibeliussikarin. Istuimme Oksasen EDC-yökerhon aulabaarin tiskillä, mutta paikka oli vielä kiinni. Se avattaisiin vasta kello 21 eli vajaan puolentoista tunnin kuluttua.

– Koska ne itte sanoivat, hän tähdensi tarjottuaan tulen. – Minähän kerroin, että ne kävi meillä jo eilen illalla. Täällä oli vain sen verran porukkaa, ettei voitu keskustella asioista niin kuin miehet. Tajuatko? Siksi minä käskin niiden tulla tänään uudestaan ja pyysin sua todistamaan tätä hommaa.

– Todistamaan?

– Niin niin. Ovimiehet ja baarimikko ovat jo paikalla, mutta minä halusin jonkun ulkopuolisen, jokseenkin kunniallisen kansalaisen. Ymmärrätkö? Päädyin sitten teikäläiseen.

– Ja minäkö olen kunniallinen? kysyin puoliksi huvittuneena, puoliksi ihmeissäni.

– No, ainakin mun silmissä, Oksanen vakuutti huomaamatta sarkastista ilmettäni. – Sinähän olet dekkari ja sulla on kyttälaitoksella kavereita ja Palovaaran Artun kanssa vakavarainen baari. Kai sinä olet luotettava jos joku.

Oksanen hymyili maireasti, mutta minulla ei ollut pienintäkään aikomusta antaa imartelun vaikuttaa päätöksiini.

– Asiaan, heilautin kättäni. Oksasen jaarittelu kyllästytti enemmän kuin saksalainen yrttilikööri, jota hän tarjosi aina kun tapasimme. Vatsani kaipasi huurteista olutta ja tiukkaa irlantilaista viskiä.

– Tämähän on asiaa, hän jankutti. – Ajattelin, että voisit napsauttaa muutaman valokuvan ja nauhoittaisit niiden jutut, kun ne tulevat. Voin sitten käyttää niitä kuvia ja nauhoja käreillä, jos homma etenee sinne. Kai sulla on vehkeet mukana?

Oksanen oli niin tohkeissaan, että melkein purskahdin nauruun. Vain tulossa oleva palkkio sai pärsäni pysymään kuosissa.

– Jo kohta neljäkymmentä vuotta, virnistin vienosti ja taputin jalkoväliäni. Sitten osoitin tiskille nostamaani pehmustettua kantolaukkua ja sanoin: – Mutta jos tarkoittit mp-kolmosta ja Canonin järjestelmädigiä, niin messissä ovat. Sano vaan kun aloitetaan.

Yökerhonomistaja irvisti tyytyväisenä, tyhjensi lasinsa ja taputti minua olalle.

– Aloitetaan nyt heti. Kätketään se äänitin vaikka narikkaan ja sitten saat mennä haistelemaan tuoksua tuonne pillupuolen oviverhon paremmalle puolelle. Siellä on sen verran pimeää, ettei sua näe täältä aulasta kukaan ja voit ottaa kuvia kaikessa rauhassa.

Erotic Dance Clubissa oli kolme erillistä osastoa, kellarikerroksessa suuri disko ja useita baareja, katutasossa palvelutiskin rajaama narikka, vessat ja hevosenkengän muotoinen baari. Aulan takaseinällä roikkuva karminpunainen plyysiverho kätki taakseen noin 60 neliön strippiluolan oluthanoineen, ”tanssilattioineen” ja privaattibokseineen.

– Asia selvä, sanoin ja osoitin mp-kolmosta. – Odotas vähän, niin näytän sulle mistä äänityksen saa päälle. Voit sitten opastaa Sacklinia ja Kopakkaa, kun ne tulevat ylös.

Piilotin mp-kolmosen narikan palvelutiskin alla olevaan laatikkoon ja annoin pikakurssin laitteen käytössä. Sitten painelin seksibaarin puolelle ja säädin kamerani kennoherkkyyden 800:aan, kiersin 18–50 m:n objektiivin paikoilleen ja asensin manuaalitarkennuksen päälle. Oviverhon

raosta näkyi vain kaista yökerhon aulaa, mutta hämärästä oli helppo zoomailla tulevia tapahtumia ilman havaituksi tulemisen riskiä. Ainoa vaaratekijä oli kameran sulkimesta lähtevä ääni, josta mainitsin Oksaselle heti.

– Laitetaan musiikki päälle, hän keksi ja hihkaisi baarimikolleen ohjeet: – Metsuri! Pistä jotain diskobiittiä soimaan ja painu alakertaan hakemaan Sacklin ja Kopakka ylös. Pitää toivottaa ne eiliset paskapääät tervetulleiksi.

Oksanen syytti muhkean kuubalaisen Cohiban ja istahti alas. Aiemmin yökerhopomo tunnettiin nimellä Ossi Liukas, mutta vietettyään kymmenen vuotta Ruotsissa hän otti käyttöön äitinsä sukunimen, koska ’sillä ei ollut vanhoja rasitteita päällään’. Haukkumanimi tuli nimenomaan noista hurreissa tuhlatuista vuosista, mutta Ossia nimitys ei haitannut. Svedu kuulemma sopi yökerhobisnekseen paremmin kuin ’nyrkki silmään’.

Samassa Sacklin ja Kopakka rymistelivät aulaan. Heillä molemmilla oli jo yllään vahtimestareiden virallinen työasu, johon kuuluivat bootsit, siniset farkut ja samanvärisen puuvillapaita, jonka rintataskuun oli kiinnitetty messinkinen järjestysmies-tunnus. Velmeri Sacklin oli lähes 190-senttinen, rokonarpinen siilitukka, jonka hauis oli paksumpi kuin keskivertomerkonomin reisi. Tapio Kopakka oli tutkapariaan hieman lyhyempi kaljupää, jonka hartioilla oli sen verran leveyttä, että hän joutui kulkemaan standardiovista kylki edellä. Molemmat tunnettiin kaupungissa kokeneina portsareina, jotka hoitivat asiakaspalvelun moitteettomasti mutta joiden kanssa ei kannattanut ryhtyä rähinöimään, ellei tykännyt sairaalaruoista.

Portsarikaksikko lätki narikkalaput naulakoissa oleviin koukkuihin ja istahti palvelutiskille heittämään herjaa. Oksanen myhäili tyytyväisenä, mutta älysi jättää edessään olevan

jekkulasin rauhaan. Minä puolestani istuin pillubaarin hämärässä kamera sylissäni ja ajattelin, että kaikkea sitä joutuukin ihmisparka työkseen tekemään.

Mutta toisaalta, hymähdin itsekseni – tästähän minulle maksettiin, ihmisten käyttämisestä, kyttä kun olen. Tällä kertaa kaksisataa euroa riihikuivaa tunnin työstä.

Niinpä työnsin ammattiani koskevat syvämietteet loitolle ja keskityin tuijottamaan yökerhon kirkkaasti valaistuun aulaan. Ulkona Asemakadulla syksy iski jo luihin ja ytimiin, mutta yökerhon sisällä oli unettavan lämmintä ja petollisen rauhallista. Luulin tekeväni helppoa rahaa, enkä aavistanut kuinka täydellisen väärässä olin jälleen kerran. Ranteessani loistava itsevalaiseva Luminox kertoi, että kello oli viittä vaille kahdeksan ja h-hetki aivan lähellä.

Kutsumattomat vieraat saapuivat täsmälleen kello 20.00. Ulko-ovelta kuului vaativa jyskytys, johon Sacklin reagoi nousemalla paikaltaan ja päästämällä heidät sisään. Sen tehtyään hän palasi narikkaan ja istahti Kopakan viereen ilmeettömänä kuin Pääsiäissaaren patsas. Oksanen pysyi paikallaan, mutta varmisti eleellä että Kopakka oli laittanut mp-kolmoseen äänityksen päälle. Minä piileskelin pimeässä pornoluolassa oviverhon takana ja tähtäsin kamerallani kolmea muukalaista, joiden ulkonäkö luokitteli heidät sarjaan lapsilta ja heikkohermoisilta kielletty.

Vasemmanpuoleinen tyyppi oli kookkain. Hän oli lähes yhtä pitkä kuin Sacklin, mutta aavistuksen verran vankempi olematta silti lihava. Hänellä oli musta siilitukka, jykevät kasvot ja muutenkin hän oli riskin oloinen eläjä. Keskellä seisova viiksivallu olisi voinut olla hänen veljensä, vaikka olikin

kymmenkunta senttiä lyhyempi ja ainakin kaksikymmentä kiloa kevyempi. Myös hänellä oli kyömy nenä, tummat silmät ja musta, lyhyeksi leikattu tukka. Arvelin, että he olivat Georgiasta, Armeniasta tai jostain muusta entisen Neuvostoliiton eteläosien valtiosta.

Kolmannen miehen etnistä taustaa ei tarvinnut veikata. Kauniskasvoinen, keskikokoinen somalimies oli pukeutunut samanlaiseen puolipitkään nahkatakkiin kuin muutkin, eikä hänen ilmeensä ollut yhtään sen ystävällisempi kuin kaukasialaisilla kumppaneillaan. Tummanpuhuva, mustaa kuosia suosiva trio saapasteli Oksasen eteen ja kävi asiaan ilman turhia siekailuja. Puhekielenä toimi murteellinen peruskoulutason englanti.

– Well, kookkain korsto aloitti äänellä, jota oopperabassokin olisi kadehtinut. – Joko olet miettinyt asiaa? Kaksituhatta euroa kuussa plus ilmainen sisäänpääsy, viinat ja ruoka. Se on aivan kohtuullinen maksu meidän palveluista, isn't it? Pysy sun diskossa paikat ehjinä, eikä sun henkilökunnalle eikä perheelle tule medical problems.

Karju tuijotti Svedua hyytävästi vain muutaman vaaksan etäisyydeltä hänen kasvoistaan. Joku toinen olisi jo paskonut housuunsa, mutta Oksanen luotti taustavoimiinsa Sackliniin ja Kopakkaan sekä ehkä pikkuisen myös minuun. Hoikka somalimies oli tyyni, mutta pienempi kaukasialainen pälyili hermostuneena ovivahteja, jotka istuivat palvelutiskillä vankkoina kuin kaksi toteemipaalua. Minua tulokkaat eivät huomanneet, joten annoin kamerani soida. Tiesin, että muistikorttiini mahtuisi lähes 90 täydellä resoluutiolla ja suurimmalla kuvakoolla napattua otosta.

– Sanos vielä uudestaan, Oksanen pyysi korstolta, kuten etukäteen oli sovittu. Mp3 äänitti kaiken ja siksi oli tärkeää houkutella kiristäjät ilmoittamaan vaatimuksensa mahdollisimman selkeinä ja mieluummin laittoman uhkauksen raamit täyttävinä.

– Don't you saatanan idiootti ymmärrä puhetta? kirahti pienempi siilitukka silmät palaen. – Dimitri sanoi täsmälleen niin kuin asiat on. Kaksi tonnia kuussa ja ilmaiset viinat päälle. Onko se niin vaikea tajuta selvää englantia?

Siinähan sitä jo tulikin, mutta Oksanen oli sen verran älykäs että jankkasi asiaa vielä uudemman kerran.

– Siis tajusinko minä oikein? hän kysyi. – Mun pitää siis pulittaa teille kaksituhatta euroa kuussa ja tarjota vielä ilmaiset viinat tai muuten te pistätte paikat remonttiin. Oliko näin?

Oksanen äänestä kuului jännitys ja kiukku, mutta yllättävän hyvin hän piti tunteensa kurissa. Luultavasti suojelurahoja kinuava troikka ei huomannut vieläkään, ettei ravintoloitsija aikunut tanssia heidän pillinsä tahdissa.

– Sä tajusit aivan oikein, somalimies tokaisi yllättäen suomeksi. – Nää mun kaverit on sellaisia heppuja, että sun kannattaa ottaa ne tosissaan. Ne on tehneet kotona Armeniassa sellaisia juttuja, ettet sä halua edes kuulla, mitä ne on tehneet. Tajuutsä, mitä mä sanon? Siis tosi pahoja juttuja.

Kauniskasvoinen somalimies esitti jonkinlaista lauhkeaa lammasta ja välikättä, joka vain vaivoin pystyi hillitsemään aggressiivisempia kumppaneitaan. Keino oli vanha kuin aika, mutta aina yhtä käyttökelpoinen ja tehokas. Samanlaista hyvä poliisi, paha poliisi -taktiikkaa sovelletaan joskus myös virkavallan keskuudessa.

– Shut up, Ali! Pidä se naama kiinni!

Dimitriksi tituleerattu korsto oli saanut jankutuksesta tarpeekseen. Hän mulkaisi somalimiestä alta kulmain, astui eteenpäin ja pukkasi Oksasta sormenpäällä rintaan.

– Tässä on jauhettu bullshitiä ihan tarpeeksi, hän ärähti leukapielet kiristyen. – Nyt sä pistät mulle kaksi tonnia kouraan, niin me lähdetään hittoon ja päästetään sut töihin. Mutta perjantaina me tullaan juhlimaan ja silloin täällä pitää olla pöytä täynnä votkaa. Understand, you fuck?

Dimitri uhosi ja röyhisti rintaa eikä aavistanut, että yökerhomistajan töniminen laukaisi pommin. Tuskin hän oli saanut edellisen sanottua, kun Velmeri Sacklin jo pomppasi pystyyn ja kahmaisi hänestä tiukan otteen. Siinä vaiheessa Oksanen livahti syrjään, mutta Velmeri ja Dimitri roikkuivat toistensa kurkussa kuin soittimella taistelevat metsot.

Ohimosuonet pullottaen Velmeri ärjäisi:

– Jumalauta, konkonokka. Se tuli nyt lähtö!

Ja äkkiä hän potkaisi Dimitriltä jalat alta, mutta horjahti samalla myös itse ja rojahti koko 110 kilon elopainollaan tämän päälle.

Rysäys oli raju, mutta kummankin kylkiluut pysyivät ehjinä ja raivokas kamppailu alkoi. Tuntui siltä että koko rakennus tärisi kahden körilään ryskiessä, potkiessa ja hakatessa toisiaan kaikin voimin. Dimitri taisteli kuin tiikeri, mutta Velmeri oli vahvempi ja onnistui työntämään hänet lyöntietäisyyden päähän. Huolimatta hankalasta polviasennosta kokenut poke sai iskettyä oikean *femla fatalen* vastapelurin poskeen ja homma oli sitä myöten selvä. Dimitri älähti, lysähti ja nukahti, mutta silloin kahina karkasi käsistä.

– *Pootsi kampot!* kajahti aulassa pienemmän armenialaisen loikatessa potkimaan portsaria suojattomaan kylkeen. Tämä

Oulussa vaikuttava yksityisetsivä Jesse Hackman on jälleen mutkikkaan tilanteen äärellä. Tällä kertaa Hackmania työllistävät mystiset tuhopoltot. Kuka tai ketkä ovat niiden takana? Miten paikallinen vastaanottokeskus liittyy tapahtumiin? Pian Hackman huomaa olevansa keskellä rikosten vyyhtiä, jossa hän saa pelätä henkensä edestä.

Ari Paulow (s.1954) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti dekkareistaan. Dekkarien lisäksi Paulow on julkaissut myös nuortenkirjoja. Paulow työskenteli pitkään ravintoloitsijana kirjailijan työnsä ohella.